

Arrest

nr. 169 772 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer 188 219) van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2014 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 17 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de verzoekende partij op 26 september 2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

1.3. Op 8 december 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten bij toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 21 december 2015 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met het terugnameverzoek in toepassing van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

1.5. Op 26 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 17.11.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.09.2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 02.12.2015 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan drie maanden voor zijn aankomst in België te hebben verlaten. Hij stelde eerst per auto naar Iran te hebben gereisd waar hij verklaarde één maand bij de smokkelaar in een onbekende plaats te hebben verbleven. Daarna verklaarde hij te voet te zijn doorgereisd naar Turkije waar hij 25 dagen verbleef bij de smokkelaar te Wan (TUR) alvorens te voet verder te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 26.09.2015 asiel vroeg in Bulgarije. Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije maar ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije. Hij stelde 19 dagen in een gesloten centrum in een onbekende Bulgaarse plaats en 4 dagen in een opvangcentrum te Apchikapur (BG) te hebben verbleven alvorens te voet verder te reizen naar Servië waar hij 4 dagen verbleef in een onbekende plaats. Betrokkene stelde na zijn verblijf in Servië per bus en trein te zijn doorgereisd naar België met een transit door verschillende voor hem onbekende landen. Betrokkene arriveerde in België op 03.11.2015 en vroeg asiel in België op 17.11.2015.

Betrokkene stelde dat hij besloot asiel aan te vragen in België omdat hij had gehoord dat de mensen sympathiek zijn in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij verklaarde slecht behandeld te zijn geweest in Bulgarije. Betrokkene stelde dat hij werd geslagen tijdens zijn aanhouding vooraleer hij getransfereerd werd naar een centrum. Hij stelde tevens dat hij na zijn transfer naar een centrum geen problemen meer heeft gekend in Bulgarije.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 08.12.2015 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 21.12.2015 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dit mag er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat hij had gehoord dat de mensen sympathiek zijn in België benadrukken we dat deze volledig te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur en keuze van de betrokkene voor België. We wensen daaromtrent ook nogmaals te benadrukken dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 02.12.2015 ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende het feit dat betrokkene na zijn illegale binnenkomst in Bulgarije werd gearresteerd en voor een periode van 19 dagen werd opgesloten in een gesloten centrum merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en dat hij werd geslagen tijdens zijn aanhouding in Bulgarije wensen we op te merken dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast merken we op dat betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten verder staven en laat betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Zo stelt betrokkene onder meer wel dat hij na zijn overbrenging naar een centrum geen problemen meer heeft gekend met zijn behandeling in Bulgarije waaruit we zouden kunnen afleiden dat

het om eenmalig incident ging tijdens de aanhouding van de betrokkene na zijn illegale binnenkomst in Bulgarije. We denken dan ook te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Het is uit de verklaringen van de betrokkene ook niet duidelijk in hoeverre hij verzet vertoonde tegenover de Bulgaarse politie tijdens zijn aanhouding. Desondanks benadrukken we dat artikel 3 van het EVRM het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt en dat het geweldsmonopolie van de politie in delicaat evenwicht staat met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-todate tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 21.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de

asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de

verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast kent Bulgarije, tevens net als België, onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, volgens zijn verklaringen, een in 1995 geboren alleenstaande man en hij stelde tijdens zijn gehoor d.d. 02.12.2015 aan mentale problemen te lijden. Naast de verklaring dat zijn geheugen niet meer optimaal werkte kon betrokkene deze mentale problemen niet verder specificeren daarnaast bracht hij hieromtrent, of omtrent andere gezondheidsaspecten, in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de

asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten

(4).”

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...).”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 9 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op 9 juni 2016, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 10 juni 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende

noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissingen van 9 juni 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van *in casu* vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 188.219 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

De verwerende partij betoogt nog dat het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is zodat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, dat een *accessorium* is van de vordering tot schorsing, evenzeer onontvankelijk is. Met een dergelijk betoog gaat de verwerende partij er aan voorbij dat *in casu* de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een *accessorium* is van de vordering tot schorsing die reeds eerder werd ingesteld bij de Raad ten aanzien van de *in casu* bestreden beslissing, doch geen *accessorium* is van de vordering tot schorsing die ingediend wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. De verwerende partij toont niet aan dat de vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer 188.219, waarbij als voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van voormelde vordering worden gevraagd, onontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.1.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.1.3. De toepassing van deze voorwaarde

3.1.3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) in samenhang met de schending van de motiveringsplicht- en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Het beroep zoals hangend voor de RvV onder rolnummer 188.219 is manifest gegrond en dient andermaal te leiden tot een verbreking van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van 26.04.2016 én tot de vernietiging van de hieraan gekoppelde BGV's.

Artikel 3 EVRM stipuleert:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Dit vinden we ook terug in artikel 4 van het Handvest:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

In het licht van artikel 3 van het EVRM (en bij uitbreiding, ook artikel 4 Handvest), rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr.40035/98, Jabari/ Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Verzoeker stelt dan ook dat tegenpartij zich niet gehouden heeft aan zijn onderzoeksverplichtingen, teneinde tot een gegronde beslissing te komen.

Zoals tegenpartij in de bestreden beslissing ook stelt, heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 geoordeeld dat andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 (heden: 604/2013) indien zij niet onkundig zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Tegenpartij oordeelt in de bestreden beslissing dat het aan verzoeker toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker is het niet eens met de gegeven argumentatie van tegenpartij!

Zo heeft verzoeker al van het begin bezwaar geuit tegen een overdracht naar Bulgarije en dit omwille van gegronde redenen.

Zo verklaarde verzoeker geslagen te zijn geweest tijdens zijn aanhouding vooraleer hij getransfereerd werd naar een centrum.

In de bestreden beslissing stelt tegenpartij dat verzoeker, aan de hand van het Eurodac-resultaat, wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, doch verzoeker stelt dat enkel zijn vingerafdrucken werden genomen.

Tegenpartij benadrukt dat verzoeker heeft verklaard tijdens zijn Dublin- interview dat, nadat hij werd getransfereerd naar een centrum, verzoeker geen problemen meer heeft gekend.

Tegenpartij concludeert hieruit onterecht dat verzoeker hierdoor niet onderhevig is geweest aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker haalt aan dat hij inderdaad steeds gezegd heeft dat er vingerafdrucken werden genomen, doch verzoeker heeft in de praktijk nooit iets van een asielprocedure mogen ervaren, immers verzoeker werd gewoon onmiddellijk in een gesloten centrum gestoken voor 19 dagen...

Verzoeker heeft dus wel degelijk aan de lijve mogen ondervinden hoe de Bulgaarse instanties omgaan met de instroom aan asielzoekers!

Tegenpartij steunt zich in de bestreden beslissing voornamelijk op het UNHCR rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" dd. 01.04.2014.

Op basis van nieuwe elementen in dit rapport oordeelde het UNHCR date en algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd zijn.

Verzoeker is het met deze visie evenwel niet eens!

Ter staving van zijn visie verwijst verzoeker naar de huidige slechte opvang en condities voor asielzoekers in Bulgarije.

Zo verwijst verzoeker naar het AIDA rapport "Wrong counts and closing doors: The reception of refugees and asylum seekers in Europe" van maart 2016:

Dit rapport schrijft ondermeer:

The case of Bulgaria: Though not directly targeted by the Tarakhel ruling or its subsequent case-law, the treatment of Dublin returnees in Bulgaria requires attention following recent legislative reform. Amendments to the Law on Asylum Refugees adopted in December 2015 provide that the rights of Dublin returnees to health care must be upheld upon return to Bulgaria, contrary to the general health insurance provisions. However, this is not the case in practice, as the authorities serve returnees with termination decisions instead of reopening their asylum procedure. Accordingly, returnees do not have access to material reception conditions, including housing, food and health care (eigen onderstreping) (zie bijlage, stuk 4a-b).

Verder onderschrijft ditzelfde rapport dat Bulgarije zich schuldig maakt aan discriminatie van asielzoekers en dat sommige nationaliteiten hierdoor onnodig lang moeten wachten op een uitspraak in hun asielprocedure:

The intensification and politicisation of the refugee debate has increasingly directed European countries to an oversimplified binary position between those presumed to be in manifest need of protection and those who are not and ought to be deported; the drive of EU institutions towards rapid screening in "hotspots" and a parallel promotion of relocation and return only echoes this binary. This approach has de facto created categories of protection seekers receiving different treatment, with the dividing lines drawn on the basis of nationality. At least eight countries (Germany, Austria, Belgium, Ireland, Italy, Greece, Bulgaria, Turkey) resort to some form of discrimination in the reception process by privileging certain nationalities over others. Asylum seekers from countries such as Algeria, Morocco, Tunisia, but also Afghanistan, have found themselves faced with undue delays in securing accommodation, or even deprived of their liberty on the sole basis of their origin. (eigen onderstreping) (zie bijlage, stuk 5a-b).

Tegenpartij verwijst in de bestreden beslissing ook verder naar het AIDA rapport van Bulgarije: "AIDA, National Country Report: Bulgaria, van oktober 2015, up- to date tot 30 september 2015.

Hoewel tegenpartij erkent dat het rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, stelt tegenpartij dat dit er niet toe kan leiden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tegenpartij gaat er zomaar vanuit dat dit voor verzoeker evenwel geen probleem zou stellen zonder ook maar enige garantie of zekerheid.

Verzoeker is het hier niet mee eens en stelt dat tegenpartij zich enkel heeft gehouden tot een selectieve lezing van het hierboven geciteerde AIDA- rapport.

Zo stelt verzoeker dat, hoewel UNHCR in het rapport spreekt van verbeteringen in Dublin, het nog altijd grote vraagtekens zet bij de werking van Dublin- terugkeerders in Bulgarije.

Zo schrijft het rapport:

“Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that “in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness” (zie bijlage, stuk 6a-b).

Ook de opvangcentra is aan kritiek onderhevig. Zo schrijft het AIDA Country Report Bulgaria:

“Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx. Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline, but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality. Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively the provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance.” (zie bijlage, stuk 7a-c).

In de bestreden beslissing haalt tegenpartij aan, dat met betrekking tot de verklaringen van verzoeker dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, hij klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

In dit gegeven wenst verzoeker de tegenpartij toch te wijzen op volgende paragraaf uit het geciteerde AIDA-rapport, waaruit blijkt dat tolken nagenoeg onbestaande zijn of dat asielzoekers niet worden bijgestaan door professionele tolken:

“Refugee Status Determination (RSD) NGO monitoring, implemented in the first half of 2015 demonstrated that the safeguards that asylum seekers’ statements during interviews were properly recorded continue to be largely ignored in practice. In 70% (136) of 195 monitored cases the protocols from eligibility interviews were either not read and/or not interpreted for verification to the interviewed asylum seeker before being served for signing. It enables manipulation of the information in the protocol and prevents asylum seekers from observing whether their statements are properly written, and from knowing what will be taken into account when the asylum claim is being decided. Concerns continue to be raised with regard to tape-recording of eligibility interviews as the best safeguard for correct and unbiased determination as in just 10% (19) of the monitored cases, the case-workers applied it in practice. This anti-corruption safeguard is still applied sporadically, mainly in some reception facilities in Sofia (Voenna Rampa shelter), Banya and Pastrogor transit centre. In asylum facilities in Ovcha Kupel, Vrazhdebna and Harmanli reception centre the case-workers avoid tape-recording at any cost, including by manipulating asylum seekers to refuse consent. The monitoring also showed that in 70% of the monitored cases the case-workers provided in practice introductory information on procedures, rights and obligations of asylum seekers. In cases where proofs and evidences are submitted by asylum seekers (14% or 27 monitored cases) only in 2 of them (7%) were they properly collected with a separate protocol as a safeguard that they will be considered during the credibility assessment of the asylum claim. The NGO monitoring of eligibility decisions showed that in 51% the decision-taking was within the legal guidelines. In the other 49%, the decision was taken with a month or two delay. However, decisions suffered poor country of origin analysis as in 55% of monitored decisions COI information was either irrelevant to the facts and circumstances of the particular case or it was not of the kind to support the findings in the eligibility decision, which was tantamount to a decision without due

reasoning. In 7% of the monitored decisions the country of origin information was obsolete as it referred to events that have occurred before one or more years prior the decision's date; therefore the COI reports in these cases although formally new, were actually outdated as a content". (zie bijlage, stuk 8a-b).

Het is dan ook maar de vraag hoe verzoeker zich zou hebben moeten uitdrukken mocht hij een klacht hebben willen neerleggen als er geen of onvoldoende tolken aanwezig zijn om asielzoekers bij te staan.

Des te meer ook omdat ook rechtsbijstand volgens het rapport nagenoeg onbestaande blijkt voor asielzoekers in Bulgarije!

"However, NGO status determination monitoring found that the quality of the legal services of the private legal aid providers was poor, and that in practice during 2014 and 2015 the legal representation of asylum seekers in eligibility interviews was occasional rather than being the rule. In 2015 the legal aid given under ERF by the selected by the asylum administration private legal provider, was available only at a reception centre in Sofia, Ovcha Kupel, and even there rarely and sporadically. The NGO monitoring during the first half of 2015 noted that legal aid was provided only in 3% (6 of all 195 monitored cases). The monitoring also find the quality of legal representation to be highly questionable, quite formal and indifferent. ERF funding for legal aid ended on 30 June 2015, but the new AMIF funding is not yet available and it is not expected to be, at least not before the end of 2015. Hence, as of 1 July 2015 asylum seekers were left without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures." (zie bijlage, stuk 9a-b).

Verzoeker zou dus zelfs ook geen beroep op rechtsbijstand hebben kunnen doen teneinde zijn klacht over te maken...

Verzoeker wenst dan ook echt wel te benadrukken dat de situatie in Bulgarije op vlak van zowel opvang als asiel helemaal niet is zoals tegenpartij tracht voor te stellen en dat terugkeer zonder de minste garantie het feit dat er zich geen tekortkoming zou voordoen in hoofde van verzoeker wel degelijk verzoeker kan blootstellen aan een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Immers, het UNHCR rapport van april 2014 waar tegenpartij zich op steunt om te stellen dat er voor verzoeker geen probleem zou zijn te meer hij niet behoort tot een kwetsbare groep stelt voorop dat bij elke overname of terugname naar Bulgarije er een gedegen individueel onderzoek dient te gebeuren die zich in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert niet beperkt tot kwetsbare groepen.

"(...)UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States' obligations to protect an individual's fundamental rights under European Union (EU)³ and international law, in particular with regard to asylumseekers who have specific needs or vulnerabilities.

Moreover, given, inter alia, the potentially large number of pending Dublin transfers to Bulgaria, UNHCR is concerned about the medium- to long-term sustainability of the improvements made so far. (...)" (zie bijlage, stuk 10a-b).

Ook het Amnesty International Report 2015/16: The State of the World's Human Rights, voor het eerst gepubliceerd in 2016, spreekt ook van onvoldoende materiële opvangcapaciteiten in Bulgarije, alsook dat er geen enkel integratiebeleid voorhanden is.

Opmerkelijk is ook dat het rapport stelt dat het Bulgarian Helsinki Committee (hierna: BHC) zijn bezorgdheden heeft geuit om de inconsistenties tussen de versie van de autoriteiten en van getuigen:

"The Bulgarian Helsinki Committee expressed concerns over inconsistencies between authorities' and witnesses versions" (zie bijlage, stuk 11a-c).

Tegenpartij haalt in de bestreden beslissing ook nog aan dat verzoeker geen zins bewijzen naar voren kan brengen over de onheuse behandeling die hij genoten heeft in Bulgarije.

Hieruit concludeert tegenpartij dat zij dan maar mogen besluiten dat deze “vermeende feiten” zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken.

Amnesty International verwees al naar het misbruik van Bulgaarse politie tegen asielzoekers, dat zij aan het licht brachten met een publieke verklaring van 11 december 2015 (zie bijlage, stuk 12a-b).

Hier werden verschillende misbruiken van de Bulgaarse politie aan het licht gebracht door verscheidene getuigenissen van asielzoekers.

Zo leest één van zo'n getuigenissen als volgt:

“(In Bulgaria), they are cruel to other people, they think we are animals, they do not give any respect. We had money but still had to beg. They took all of our money from us... They broke all of our mobiles”.

Op 16 februari 2016 kwam ook Human Rights Watch naar buiten met verklaringen van Afghaanse asielzoekers en hun “ontvangst” in de Bulgaarse staat.

Zo verklaarde een Afghaanse asielzoeker anoniem:

“When Bulgarian police saw us, we tried to run away,” he said. “They chased us with dogs and shot at us. There were five police. When they caught us, they started beating us. They kicked me and the others wherever they could reach. They did this for about an hour and threatened us with the dogs. They took my money and mobile.” (zie bijlage, stuk 13a-b).

Gezien deze informatie, van gezaghebbende bronnen, kan verzoeker zich niet verzoenen met de argumentatie van tegenpartij, dat het gaat om “vermeende feiten” en dat zij, zoals tegenpartij in zijn beslissing doet uitschijnen, “gerechtvaardigd” zijn omdat personen zich met alle macht willen onttrekken aan controle en registratie.

Tenslotte wens verzoeker nog te verwijzen naar een zeer recent artikel dat werd gepubliceerd op dezelfde dag dat verzoeker de bestreden beslissing betekend kreeg, waaruit duidelijk nogmaals blijkt, dat de huidige opvangcondities in Bulgarije allesbehalve voldoen aan de internationale en Europese normen (zie bijlage, stuk 14a-b).

Ook uw Raad heeft al geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije, op basis van de hierboven geciteerde rapporten, een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest uitmaakt:

“De verwerende partij kon dus niet zonder meer oordelen dat er ten opzichte van het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, in de recentere door haar beoordeelde rapporten enkel sprake is van een paar blijvende pijnpunten en verbeteringen, zonder te miskennen dat er voor 2015 ook een verslechtering op een aantal voor het onderzoek relevante vlakken blijkt. Het feit dat UNHCR zelf, na haar rapport van 1 april 2014, geen rapporten meer heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin- Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest, doet daaraan geen afbreuk, nu de objectiviteit en de gezaghebbende waarde van het AIDA- rapport niet wordt betwist. Daarenboven dient de verwerende partij een overdracht op grond van de Dublin III Verordening niet enkel stop te zetten na een oproep door het UNHCR, maar komt het in de eerste plaats aan de verwerende partij toe om op basis van de toonaangevende rapporten en de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken of een overdracht op grond van de Dublin III Verordening al dan niet conform artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt prima facie niet dat de verwerende partij dat rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld in het licht van de aanvraag van de verzoekende partij en het schrijven van 17 maart 2016 van de verzoekende partij, en dat zij de erin opgenomen gegevens correct heeft beoordeeld. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zich in haar schrijven van 17 maart 2016 beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA rapport van 24 december 2015. In dit verband wijst de Raad erop dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin- criteria verantwoordelijke staat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid

van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Wel komt het aan verwerende partij toe, om na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, om uiteen te zetten waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet wijzen op structurele in de opvang en de asielprocedure. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij in casu nagelaten heeft dit te doen, gelet op de elementen die de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aangehaald heeft. De Raad wijst er wel op dat niet van de gemachtigde verwacht in extenso alle informatie in de door hen aangehaalde rapporten in de bestreden beslissing weer te geven, doch moet wel blijken dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt en de argumenten van de verzoekende partij in concreto weerlegd heeft, hetgeen zoals supra werd toegelicht in csu niet is gebeurd. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid." (RvV 6 april 2016, rolnummer 165.304).

Tenslotte wilt verzoeker nog verwijzen naar een zeer recent arrest van uw Raad waar ook de schorsing werd bevolen van de overdracht naar Bulgarije:

"De verzoeker wijst er terecht op dat in het AIDA-rapport van 30 september 2015, waarnaar ook in de bestreden akte meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, gradually deteriorated". (AIDA rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: "Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated" (p.11) en "Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures" (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn of afbreuk te doen het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de gemachtigde nagelaten heeft om de verklaringen van de verzoeker, die verklaarde in december 2014 en januari en februari 2015 in Bulgarije te hebben verbleven waar hij werd geconfronteerd met slechte behandelingen op vlak van een gebrek aan voedsel en slaapplekken, concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die over de situatie van asielzoekers in Bulgarije beschikbaar is.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat- vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat- vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat- vluchteling zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde het in de bestreden beslissing terecht stelt is: "Elke lidstaat (...) dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van

de grondrechten van de Europese Unie (cfr. Artikel 3.2 Dublin III Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam in tegendeel de gemachtigde zelf toe om de door verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. (zie RvV 01 06 2016, rolnummer: 189.138).

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat bij een overdracht naar Bulgarije, verzoeker zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling conform artikel 3 EVRM!

Tegenpartij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen.

Dat het eerste en enig middel gegrond is.

Dat tegenpartij hierdoor internationale en Europese regelgeving schendt.

Dat de tegenpartij de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.”

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling waarvan de tekst ook is neergelegd in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C493/10).

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

3.1.3.4. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op

onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.)

Uit de thans bestreden akte blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

De gemachtigde hecht blijkens de bestreden beslissing een groot belang aan het feit dat de oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich ervan bewust stelt te zijn dat het AIDA-rapport van oktober 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen gemaakt worden betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten als uitgangspunt hanteert. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het meeste gewicht geeft aan het standpunt van het UNHCR van april 2014.

Echter, in de "*Overview of the main changes since the previous report update*" in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt wordt al meteen aangekaart dat "*instead of improving, the determination gradually deteriorated*". Hieruit blijkt een verslechtering op het vlak van de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014.

De verzoekende partij wijst er dan ook terecht op dat in het AIDA-rapport van oktober 2015, waarnaar ook in de bestreden akte meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated”*. (AIDA-rapport, p. 12). In het voormelde rapport wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *“Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated”* (p. 11) en *“Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures”* (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat de verwerende partij heeft nagelaten, de verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015 op te volgen.

In die optiek dient nog te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van de inhoud van het AIDA-rapport *‘Wrong counts and closing doors. The reception of refugees and asylum seekers in Europe’* van maart 2016, waarnaar de verzoekende partij thans verwijst. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie, waarvan de verwerende partij in haar bestreden beslissing zelf rapporten beoordeelt. Uit dit rapport blijkt dat de autoriteiten van Bulgarije de asielpcedure van de Dublinterugkeerders niet heropent doch eindbeslissingen geeft, dat als gevolg daarvan Dublinterugkeerders geen toegang hebben tot materiële opvangcondities, inclusief een verblijfplaats, voeding en gezondheidszorg.

In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt tevens aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra opnieuw veel te wensen overlaten.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin Verordening” in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan op het eerste gezicht dan ook niet zonder meer worden bijgetreden, onder meer gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoekende partij thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, de inhoud van het door de verwerende partij beoordeelde AIDA-rapport van oktober 2015 en de inhoud van het meer recente rapport van AIDA waarvan de gemachtigde niet onkundig kon zijn, dient op het eerste gezicht te worden vastgesteld dat motieven in de bestreden akte *prima facie* geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de rapporten van eind 2015 en maart 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van de verzoekende partij als Dublinterugkeerder naar Bulgarije al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt op het eerste gezicht dat de gemachtigde nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielpcedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verwerende partij op correcte gronden stelt dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift aan voorbij gaat dat zij in toepassing van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoekende partij aan de Bulgaarse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde ervan uitgaat dat de verzoekende partij *“gemachtigd [zal] zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Vervolgens wordt aangegeven: *“Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst.”* Hoewel nog niet vast staat dat de Bulgaarse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij op hun merites zullen onderzoeken en zij mogelijks een andere lidstaat als de verantwoordelijke lidstaat zullen aanwijzen, blijft een grondig onderzoek naar de opvangomstandigheden en de asielprocedure dan ook aangewezen. Voorts kan, in weerwil van hetgeen de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt, in de bestreden akte geenszins worden gelezen dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat er aan de verzoekende partij nog geen beslissing inzake de asielprocedure was ter kennis gebracht in Bulgarije waardoor zij naar een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum zal worden verwezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 3 van het EVRM, is op het eerste gezicht aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.1.4. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15 tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De ernstige middelen dat de schorsing van de aangevochten akten voor verzoeker verantwoordt, wordt hierboven uiteengezet.

Bij effectieve uitvoering van de bestreden akte, zal verzoeker manifest een moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Bij uitvoering van de bestreden beslissing zal verzoeker immers worden teruggeleid naar Bulgarije, waarbij hij zal blootgesteld worden aan de onvoldoende opvang voor asielzoekers en de onmenselijke en vernederende behandeling die hiervan het gevolg zal zijn. Minstens slaagt tegenpartij er op heden niet in om het tegendeel aan te tonen.

Door uitvoering van de bestreden beslissing en dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten zou verzoeker dan ook worden blootgesteld aan een potentiële onmenselijke en vernederende behandeling, wat een potentiële inbreuk op artikel 3 EVRM uitmaakt, terwijl hem op deze wijze onmiddellijk ook elk deugdelijk en dienstig ernstig rechtsmiddel wordt ontnomen, hetgeen ten stelligste een inbreuk uitmaakt op artikel 13 EVRM, artikel 47 Handvest alsook artikel 27 §3 Dublin III Vo.

Immers bij gebreke aan schorsing en aldus terugleiding naar Bulgarije, zal hun annulatieberoep alsnog komen te vervallen “zonder belang” zodat verzoeker alsdan nimmer een deugdelijk beroep ten gronde ter beschikking was, hetgeen ontegensprekelijk op uiterst gespannen voet staat met artikel 13 EVRM, artikel 47 Handvest en artikel 27 § 3 Dublin III Vo.

Eén en ander maakt dan ook onmiskenbaar een actueel en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker uit.

Hierbij dient benadrukt dat een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is (RvS 100.400, 26 oktober 2001).

Dit nadeel is in zijn geval ernstig en moeilijk te herstellen.”

Uit de uiteenzettingen onder punt 3.1. blijkt dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd dat onder meer is gestoeld op de grondrechten van de mens, *in casu* artikel 3 van het EVRM. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook vervuld.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan beide cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER